

ODPIS

Sygn. akt VI ACa 1208/05

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2006 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA	– Lidia Sularzycka
Sędzia SA	– Marek Podogrodzki (spr.)
Sędzia SA	– Agata Wolkenberg
Protokolant:	– st. sekr. sąd. Agnieszka Prokopiuk

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2006 r. w Warszawie
na rozprawie sprawy z powództwa Zakładu Energetycznego
S.A. w Ł
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej
na skutek apelacji powoda
od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Warszawie
z dnia 14 marca 2005 r.
sygn. akt XVII Ame 13/04

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy oddalił odwołanie Zakładu Energetycznego S.A. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 30 grudnia 2003 r. Nr DPE 249/2003 opierając swe rozstrzygnięcie na następujących przesłankach.

Wspomnianą decyzją Prezes URE wymierzył powodowi karę w wys. 250 tys, zł. tj. 0,0515% przychodu osiągniętego w 2002 r. z działalności koncesjonowanej za niewywiązywanie się przez powoda z obowiązku zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych. Podstawą wydania tejże decyzji było ustalenie, iż powód będąc zobowiązany do zakupu 2,5% takiej energii od producenta powinien zakupić co najmniej 63220 MWH, podczas gdy zakupił tzw. Energii zielonej od producenta 30293 MWH a od przedsiębiorstw obrotu 34409 MWH, co oznacza iż nie zakupił u producenta tzw. zielonej energii w ilości 32927 MWH.

Sąd Okręgowy podzielił pogląd Prezesa URE, iż stanowiło to naruszenie obowiązku wynikającego z § 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z 15 grudnia 2000 r., co uzasadnia wymierzenie kary na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a Prawa Energetycznego.

Odnosząc się do kluczowego w sprawie zagadnienia, czy wymóg nabywania tzw. zielonej energii nakazuje kupowanie jej tylko u wytwórcy, czy też spełnieniem o obowiązku jest również zakup u pośrednika. Sąd Okręgowy opowiedział się za pierwszym rozwiązaniem, jako zgodnym w ocenie Sądu z treścią art. 9 ust. 3 Prawa Energetycznego.

Oceniając wymiar kary pieniężnej stanowiącej 0,0515% przychodu powoda Sąd uznał, iż w sytuacji gdy kara taka może sięgać 15% przychodu kara wymierzona przez Prezesa URE jest adekwatna do przesłanek określonych w art. 56 ust. 6 Prawa Energetycznego.

Od powyższego wyroku wniósł apelację powód zarzucając naruszenie prawa materialnego: § 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z 15 grudnia 2000 r. polegające na ich błędnej wykładni poprzez przyjęcie, że obowiązek zakupu energii pochodzącej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych w 2002 r. jest spełniony wyłącznie wtedy, gdy przedsiębiorstwo obrotu zakupiło tę energię bezpośrednio od producentów takiej energii; art. 56 ust. 1 pkt 1 a Prawa Energetycznego poprzez przyjęcie, że powód nie wywiązał się z obowiązku zakupu energii odnawialnej, a tym samym, że Prezes URE zasadnie wymierzył mu karę pieniężną; art. 56 ust. 6 Prawa Energetycznego poprzez przyjęcie, że stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie powoda oraz jego możliwości finansowe uzasadniają wymierzenie mu przez Prezesa URE kary pieniężnej.

Wskazując na powyższe skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie kary pieniężnej nałożonej na powoda przez Prezesa URE, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Prezesa URE.

Sąd Apelacyjny zawiesił na zgodny wniosek stron postępowanie w sprawie z uwagi na skierowane do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie analogicznej do niniejszej pytania pozwanego o zgodność u Konstytucją przepisu art. 9 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy z 24 lipca 2002 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne, a także o zgodność z Konstytucją Rozporządzenie Ministra Gospodarki z 15 grudnia 2000 r.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 25 lipca 2006 r. P 24/05 orzekł iż art. 9 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne w brzmieniu zmienionym przez art. 1 pkt 5 ustawy z 26 maja 2000 r. o zmianie ustawy Prawo Energetyczne obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy

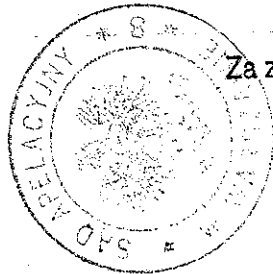
z 24 lipca 2002 r. o zmianie ustawy – Prawo Energetyczne w zakresie, w jakim nakłada na określone w nim przedsiębiorstwa energetyczne obowiązek zakupu energii oraz ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych jest zgodny z art. 22 i art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w pozostałym zakresie Trybunał umorzył postępowanie ze względu na zbędność orzekania.

Po podjęciu zawieszono postępowania Sąd Apelacyjny mając na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego przyjął, iż podstawą orzeczenia w niniejszej sprawie jest art. 9 ust. 3 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. Prawo Energetyczne i wydane z mocy delegacji wynikającej z tego przepisu Rozporządzenie Ministra Gospodarki z 15 grudnia 2000 r. w sprawie obowiązku zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, a także ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz zakresu tego obowiązku. Wynikający z art. 9 Prawa Energetycznego „obowiązek zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła”, a także sformułowanie § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z 15 grudnia 2000 r.: „jest obowiązane do zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych przyłączonych do wspólnej sieci” oznaczają zdaniem Sądu Apelacyjnego obowiązek nabycia energii „zielonej” bezpośrednio od wytwórcy. Za takim rozumieniem tych sformułowań przemawia przede wszystkim cel tego przepisu, jakim była między innymi promocja wytwarzania energii elektrycznej z wykorzystaniem odnawialnych źródeł energii, co miało przyczynić się do zmniejszenia zużycia paliw kopalnych, których spalanie powoduje emisję pyłów i gazów szkodliwych dla środowiska. Konsekwencją stanowiska Sądu, iż spełnieniem ustawowego obowiązku jest zakup energii u wytwórcy a nie u pośrednika, jest

bezzasadność zarzutu naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 1 a Prawa Energetycznego, jest bowiem poza sporem, iż u producenta powód zakupił 1,2% energii „zielonej” zamiast 2,5% do czego był zobowiązany przepisami Rozporządzenia Ministra Gospodarki z 15 grudnia 2000 r. Wina powoda – aczkolwiek polegająca na zaniechaniu podjęcia należytych starań w celu spełnienia obowiązku zakupu „zielonej” energii nie zaś na umyślnym łamaniu prawa jest jednak w sprawie bezsporna.

W tej sytuacji wymierzenie powodowi kary, która nominalnie może uchodzić za wysoką, ale która w istocie stanowi tylko ok. pięć setnych procenta przychodu z działalności koncesjonowanej nie może być uznana za kwotę nadmierną.

Mając na względzie powyższe, apelacja jako bezzasadna ulega oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c

Na oryginalne rękopiśmienne podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy